

1. NODAĻA

Ledainais vējš iemeta sniegu Ugunssirds acīs, bet viņš brida pa gravu, virzīdamies pretī Pērkona klana apmetnei un zobos stingri satvēris nupat nokostu peli. Sniegpārslas krita tik blīvi, ka viņš tik tikko varēja saskatīt, kur iet.

Runča mutē saskrēja siekalas, peles medījuma smaržai ielplūstot nāsīs. Viņš nebija baudījis maltīti kopš vakardienas – drūma zīme, cik trūcīgi kaillapī ir ar ēdienu. Vēderu sažņaudza izsalkums, taču Ugunssirds nepārkāpa karotāju kodeksu: vispirms jāpabaro klans.

Lepnuma kvēle uz mirkli lika pagaist sniega aukstumam, Ugunssirdij atceroties vien trīs dienas seno kauju. Viņš bija pievienojies citiem Pērkona klana karotājiem, lai palīdzētu atbalstīt Vēja klanu, kad purvāju kaķiem mežā uzbruka pārējie divi klani. Daudzi kaķi kaujā tika ievainoti, un tagad bija vēl svarīgāk, lai tie, kuri spēja medīt, mājās pārnestu medījumu.

Ugunssirds līda pa irbuleņu tuneli uz apmetni, un no durstīgajiem zariem virs galvas lejā krita sniegs; viņš papurināja ausis, aukstajiem pikucīšiem birstot uz galvas. Ērkšķainie koki visriņķī apmetnei mazliet

pasargāja no vēja, taču klajums apmetnes vidū bija pamests; visi kaķi labprātāk palika savos midzeņos siltumā, ja reiz sniegs bija tik biezs. Laukā no kupeņām spraucās celmi un nolauzti koku zari. Vientuļa pēdu taka no mācekļu migas veda uz kazenāju biežņu, kur mātītes rūpējās par kaķēniem. Ieraudzījis pēdas, Ugunssirds atcerējās, ka tagad, kopš Pelēksvēdra tika ievainots pie Pērkontakas, viņš bija palicis bez mācekļa.

Cauri sniegam ieskriedams pašā apmetnes vidū, rudais runcis nosvieda savu peli svaiga medījuma kaudzē blakus krūmiem, kur gulēja karotāji. Tā bija nožēlojami maza. Medījums, ko tagad varēja noķert, bija izkāmējis un noplucis, un izsalkušam karotājam tur nebija īsti ko likt uz zoba. Tuklu peļu nebūs līdz pat lapaudzim, bet līdz tam vēl bija jāgaida daudzi mēneši.

Ugunssirds jau griezās uz tuneļa pusi, gatavs pildīt savus mednieka pienākumus, kad viņam aiz muguras kāds skaļi ieņaudējās. Runcis apcirtās riņķī.

No karotāju midzeņa lida laukā klana barvedes palīgs Tīģernags. – Ugunssirds!

Runcis brida pie viņa ar noliektu galvu, tā izrādīdams cieņu, taču labi zinādams, ka viņā urbjas strīpainā lielās dzintarkrāsas acis. Ugunssirdī atkal uzjundīja ļaunās priekšnojautas par Tīģernagu. Barveža palīgs bija spēcīgs un cienījams, turklāt izcils karotājs, bet Ugunssirds zināja, ka viņa sirdī mīt tumsa.

– Tev šodien nav vēlreiz jādodas medīt, – Tīģernags norūca, Ugunssirdij tuvojoties. – Zvaigžņuzilgme grib, lai uz Saietu ej tu un Pelēksvēdra.

Ugunssirds ausis satraukumā noraustījās. Bija gods pavadīt klana barvedi uz sanāksmi, kur pilnmēness laikā mierpilni pulcējas visi četri klani.

– Tu tagad labāk paēd, – piebilda barvedes palīgs. – Mēs dosimies prom, Mēnesim austot. – Tīģernags sāka soļot pāri klajumam uz Zvaigžņuzilgmes mīgu, bet tad apstājās un pagrieza masīvo galvu, lai atskatītos uz Ugunssirdi. – Tu tikai Saietā neizmirsti, pie kura klana piederi, – viņš uzšņāca.

Ugunssirds juta, kā viņa spalva uzbožas, iekšā aizdegoties dusmām. – Kāpēc tu tā saki? – viņš pārgalvīgi vaicāja. – Tu uzskati, ka es nodotu pats savu klanu?

Tīģernags pagriezās pret viņu, un Ugunssirds visiem spēkiem centās nesarauties, ieraugot viņa ļauni saspringtos plecus. – Es redzēju tevi pēdējā kaujā. – Barvedes palīgs dobji rūca, un ausis bija cieši pieglauostas pie galvas, viņam izspļaujot: – Es redzēju, ka ļāvi tam Upes klana karotājam aizbēgt.

Ugunssirds saviebās, un viņam atmiņā atausa kauja Vēja klana apmetnē. Tīģernaga redzētais bija patiesība. Ugunssirds tik tiešām bija ļāvis Upes klana kareivim aizbēgt bez skrambiņas, taču viņš tā nerīkojās, glāvējuma vai neuzticības vadīts. Šī karotāja bija Sidrabstraume. Pelēksvēdra, Ugunssirds labākais draugs, bija viņā iemīlējies un slēpa to no pārējā

klana; Ugunssirds nespēja piespiest sevi ievainot šo kaķeni.

Rudais runcis visiem spēkiem bija centies atrunāt draugu no Sidrabstraumes apciemšanas – viņu attiecības bija pretrunā ar karotāju kodeksu un abus nopietni apdraudēja. Taču Ugunssirds zināja arī to, ka Pelēksvēdru nemūžam nenodos.

Turklāt Tīģernagam nebija tiesību nevienu kaķi apvainot neuzticībā. Viņš bija stāvējis nomaļus un vērojies, kamēr Ugunssirds cīnījās uz dzīvību vai nāvi ar citu Upes klana karotāju, un aizgriezies, nevis palīdzējis rudajam karotājam. Un tas vēl nebija pats sliktākais apvainojums, kādu Ugunssirds varēja veltīt barvedes palīgam. Viņš Tīģernagu turēja aizdomās par bijušā Pērkona klana barvedes palīga – Sarkanastes – slepkavību un pat par ieceri atbrīvoties no pašas barvedes.

– Ja uzskati, ka esmu neuzticams, pastāsti to Zvaigžņuzilgmei, – Ugunssirds izaicinoši noņaudēja.

Tīģernags atieza zobus un nostājās uz pussaliek-tām kājām, izlaizdams garos nagus. – Man nav jāapgrūtina Zvaigžņuzilgme, – viņš šņāca. – Es pats varu tikt galā ar tādu minci kā tu.

Viņš brīdi blenza uz Ugunssirdi. Rudais runcis spēji aptvēra, ka kvēlojošajās dzintarkrāsas acīs mana arī bailes un neuzticību. *Tīģernags prāto, cik daudz es zinu, viņš piepeši nodomāja.*

Tīģernaga draugs un māceklis Kraukļakepa bija liecinieks Sarkanastes slepkavībai. Tīģernags bija

mēģinājis Kraukļakepu nogalināt, lai apklusinātu, tāpēc Ugunssirds bija aizvedis viņu dzīvot pie Mieža – kaķa vientuļnieka, kurš mitinājās divkāju saimniecības tuvumā Vēja klana teritorijas otrā pusē. Ugunssirds bija mēģinājis izstāstīt Kraukļakepas stāstu Zvaigžņuzilgmei, taču klana barvede atteicās noticēt, ka viņas drosmīgais palīgs varētu būt vainojams tādā noziegumā. Raugoties uz Tīģernagu, Ugunssirdi no jauna pārņēma vilšanās – viņam bija tāda sajūta, it kā būtu nogāzies koks un piespiedis viņu pie zemes.

Neteikdams ne vārda, Tīģernags apcirtās riņķī un devās prom. Ugunssirds vēroja viņu aizejam, un tobrīd no karotāju migas atskanēja čabēšana; cauri zariem galvu pabāza Pelēksvēdra.

– Ko, pie velna, tu dari? – viņš noņaudēja. – Šitā izaicināt Tīģernagu! Viņš tevi pataisis par vārnu barību!

– Nevienam kaķim nav tiesību saukt mani par neuzticamu, – Ugunssirds atteica.

Pelēksvēdra nolieca galvu un pāris reižu aši nolaižīja krūtežu. – Piedod, Ugunssirds, – viņš nomurmurēja. – Es zinu, ka tas viss ir manis un Sidrabstraušes dēļ...

– Nē, nav vis, – Ugunssirds draugu pārtrauca, – un tu to zini. Ne jau tu esi Tīģernaga problēma. – Viņš nopurināja no kažoka sniegu. – Nāc, paēdīsim!

Pelēksvēdra metās uz priekšu taisnā ceļā uz svaigā medījuma kaudzi. Ugunssirds viņam sekoja, paņēma lauka peli un nesa to uz karotāju midzeni

notiesāt. Pelēksvēdra nometās viņam blakus līdzās ārējam zaru aizsegam.

Sniegputenis un daži vecākie karotāji krūmu viducī bija saritinājušies un gulēja, pārējā midzeņa daļa bija tukša. Aizmigušo kaķu augumi sasildīja gaisu, un sniegs šeit cauri biežajiem zaru mudžekļiem gandrīz nemaz neiekļuva.

Ugunssirds nokoda pamatīgu gabalu lauku peles. Gaļa bija cieta un cīpslaina, taču viņš bija tik izsalcis, ka pele šķita garda. Tā tika notiesāta daudz par ātru, bet tas bija labāk nekā nekas, un apēstais viņam dos spēku tikt uz Saietu.

Kad Pelēksvēdra dažos rijīgos kumosos bija notiesājis medījumu, abi kaķi nogulās zemē un sāka sakopt viens otra nosalušo kažoku. Ugunssirdi pārņēma atvieglojums – viņš atkal mija mēles ar Pelēksvēdru pēc visiem tiem grūtajiem laikiem, kad bija šķitis: Pelēksvēdras mīlestība pret Sidrabstraumi iznīcinās viņu abu draudzību. Kaut arī Ugunssirds aizvien vēl raizējās par drauga aizliegto sakaru, kopš kaujas viņu draudzība bija kļuvusi stiprāka, abi runči atkal bija tikpat tuvi kā agrāk. Bija jāuzticas otram, ja gribēja izdzīvot ilgajā kaillapī. Un vēl vairāk – Ugunssirds zināja, ka viņam ir nepieciešams Pelēksvēdras atbalsts, saskaroties ar Tīgernaga naidīgumu.

– Interesanti, kādus jaunumus mēs šovakar dzirdēsim, – rudais runcis klusi teica drauga pelēkajā ausī. – Ceru, ka Upes klans un Ēnas klans ir guvuši

mācību. Vēja klans netiks atkal dzīts laukā no viņu teritorijas.

Pelēksvēdra nepatikā sagrozījās. – Kauju izraisīja ne tikai alkas iegūt teritoriju, – viņš norādīja. – Tagad medījuma ir vēl mazāk nekā jebkad – Upes klans cieš badu kopš tā laika, kad divkāji ienāca viņu teritorijā.

– Zinu. – Ugunssirds paraustīja ausis negribīgā līdzjūtībā, saprazdams, ka draugs vēlēsies aizstāvēt Sidrabstraumes klanu. – Taču cita klana izspiešana no viņu teritorijas nav risinājums.

Pelēksvēdra piekrītoši noņurdēja un apklusā. Ugunssirds draugu saprata. Vēl tikai pirms dažiem mēnešiem viņi bija šķērsojuši Pērkontaku, lai sameklētu Vēja klanu un atvestu to mājās. Taču tagad Pelēksvēdra jutīs līdzīgu Upes klanam, jo viņš mīl Sidrabstraumi. Vienkāršu risinājumu nebija. Medījuma trūkums radīs grūtības visiem četriem klaniem – vismaz līdz brīdim, kad kailzaru laiks izlaidīs mežu no sava nežēlīgā tvēriena.

Pelēksvēdras mēles ritmiskās mazgāšanas ieaijāts, Ugunssirds palēcās, kad laukā pie migas nobrišķēja zari. Migā ienāca Tīgernags, un viņam sekoja Tumšsvēdra un Garaste. Visi trīs nikni pablenza uz Ugunssirdi, iekārtodamies tuvāk krūmaudzes viducim. Ugunssirds viņus vēroja, acis pavēris šaurās spraudziņās un pie sevis prātodams, ka vajadzētu noklausīties viņu sarunu. Pavisam viegli varēja iedomāties, ka šie pret viņu kaut ko perina. Runča muskuļi saspringa, iedomājoties, ka viņš nemūžam nebūs

drošībā pats savā klanā, kamēr vien Tīģernaga nodevība paliks neatklāta.

– Kas lēcies? – Pelēksvēdra viņam jautāja, paceldams galvu.

Ugunssirds izstaipījās, cenšoties atkal nomierināties. – Es viņiem neuzticos, – viņš nomurmināja, paraustīdams ausis uz Tīģernaga un pārējo pusi.

– Saprotu tevi, – noņaudēja Pelēksvēdra. – Ja Tīģernags jebkad uzzinātu par Sidrabstraumi... – Viņš nodrebēja.

Ugunssirds mierinādams ciešāk piespiedās drauga sānam, bet viņa ausis aizvien vēl bija sasprindzinātas, pūloties saklausīt Tīģernagu. Rudajam runcim šķita, ka barvedes palīgs min vārdu, un juta kārdinājumu pielavīties maķenīt tuvāk, taču tieši tad sastapa Garastes skatienu.

– Uz ko tu tā blenz, *minci*? – uzšņāca svītrainais karotājs. – Pērkona klanam vajadzīgi vienīgi *uzticami* kaķi. – Tad viņš uzgrieza Ugunssirdij muguru.

Ugunssirds acumirkli pielēca kājās. – Un kurš *tev* deva tiesības apšaubīt mūsu uzticību? – viņš izspļāva.

Garaste par viņu vairs nelikās ne zinis.

– Man pietiek! – Ugunssirds nikni noņaudēja Pelēksvēdrām. – Ir skaidri redzams, ka Tīģernags par mani izplata baumas.

– Bet ko tu tur vari iesākt? – Pelēksvēdra jautāja, vienaldzīgs pret barvedes palīga naidīgumu.

– Es gribu vēlreiz runāt ar Kraukļaķepu, – Ugunssirds ņaudēja. – Viņš varbūt atcerētos vēl kaut ko

saistībā ar kauju, kaut ko tādu, kas man varētu līdzēt pārliecināt Zvaigžņuzilgmi.

– Bet Kraukļaķepa tagad dzīvo divkāju saimniecībā. Tev būtu jāšķērso visa Vēja klana teritorija. Kā tu paskaidrosi savu ilgo prombūtni? Tīgernaga meli tad izklausīsies patiesi.

Ugunssirds zināja, ka ir gatavs riskēt. Viņš nekad nebija lūdzis Kraukļaķepam sīkāk izstāstīt par Sarkanastes nāvi kaujā pret Upes klanu, kura norisinājās pirms tik daudziem mēnešiem. Tobrīd daudz svarīgāk šķita aizvākt mācekli no Tīgernaga acīm.

Bet tagad Ugunssirds gribēja izdibināt, ko tieši Kraukļaķepa redzējis. Rudais runcis arvien ciešāk pieķērās pārliecībai: draugam *jāzina* kaut kas tāds, kas pierādītu, cik patiesībā bīstams klanam ir Tīgernags.

– Es došos prom šovakar, – Ugunssirds klusi ieņaudējās. – Pēc Saieta. Es nemanāmi nozudīšu. Ja pārradīšos ar svaigu medījumu, varēšu teikt, ka biju medīt.

– Tu pamatīgi riskē, – noņaudēja Pelēksvēdra, aši un draudzīgi nolaizot Ugunssirdij ausi. – Bet Tīgernags ir arī mana problēma. Ja esi apņēmies iet, es došos tev līdz.

Kad Pērkona klana kaķi kopā ar Ugunssirdi un Pelēksvēdru iznāca no apmetnes un devās cauri mežam uz Četraudzi, vairs nesnīga un mākoņi bija pašķīrušies. Apsnigusī zeme pilnmēness baltajā gaismā šķita mirdzam, un ikkatrā zariņā vizēja sarma.

Viņiem pretī uzpūta vēsmaņa, sagriežot sniega virsmu virpulī un atklājot daudzu kaķu smaržu. Ugunssirds satraukumā nodrebēja. Četru klanu teritorijas satikās Smilšu iepakā, un ik pilnmēnesi tika izsludināts pamiers, lai visi varētu sanākt zem četriem lieliem ozoliem klaja lauka vidū.

Ugunssirds atpalika no Zvaigžņuzilgmes, kura jau rāpus mēroja atlikušo dažu astu attālumu līdz nogāzes augšai, un skatījās lejā uz izcirtumu. Starp ozoliem klajuma vidū slējās akmens, un tā robainais apveids uz sniega fona šķita melns. Ugunssirds gaidīja Zvaigžņuzilgmes norādi doties tālāk un vēroja, kā pārējo klanu kaķi lejā sasveicinās. Viņš nespēja nemanīt dumās zibošus skatienus un uzbozta skausta spalvas, Vēja klana kaķiem sastopot Upes un Ēnas klanus. Bija skaidrs, ka neviens šeit nav aizmirsis neseno kauju; ja nebūtu pamiera, kaķi jau plēstu cits cita vilnu.

Ugunssirds atpazīna Garzvaigzni, Vēja klana barvedi, kurš kopā ar palīgu Kleinkāju sēdēja blakus Milzakmenim. Turpat netālu bija apmetušies Slapjdeguns un Dubļāda, Ēnu klana un Upes klana dziedniekkaķi, un platām acīm, kurās spoguļojās Mēness, vēroja pārējos kaķus.

Pelēksvēdra gāja blakus Ugunssirdij, un viņa muskuļi bija saspringti, bet dzeltenās acis satraukumā kvēloja, raugoties lejā uz izcirtumu. Ugunssirds sekoja drauga skatienam un ieraudzīja Sidrabstraumi, kas iznira no ēnām, skaistajam, melni sudrabetajam kažociņam vizot mēnesnīcā.